

**SOUVISLOSTI
INCIDENTU
NA GRAZ ANARCHIST BOOKFAIR**

Lukáš Borl

**SOUVISLOSTI INCIDENTU
NA
GRAZ
ANARCHIST
BOOKFAIR**

*** ***

Lukáš Borl

|| POCKET EDITION || říjen 2024

- pocketedition.noblogs.org
- pocketedition@riseup.net

Ve dnech 19. až 21. 9. 2024 se v rakouském městě Graz konal *anarchistický bookfair*, kterého jsem se aktivně účastnil na základě pozvánky organizačního kolektivu. V průběhu bookfairu došlo k incidentu mezi mnou a jednou z přítomných osob. V tento den to začalo verbálním konfliktem, který následně eskaloval v konflikt fyzický. Začátek konfliktu je ovšem třeba hledat v minulosti a v souvislostech, které možná lidem na této akci (ani mimo ni) nemusely být zřejmé. Proto jsem se rozhodl napsat tento text, abych objasnil kontext, historii a šířku konfliktu. Jde mi také o to zpochybnit představy, že jde o jakousi “žabomyší válku” ve které se někdo zbytečně konfrontuje kvůli bezvýznamným prkotinám. Rozhodně nejde ani o čistě osobní spor dvou osob nebo důsledek toxické maskulinity. Jak ukazuji v tomto textu, v onom konfliktu se rozhoduje o budoucnosti anarchistického hnutí a o tom, jestli se dokáže přežít a prakticky se rozvíjet, nebo se promění jen v další, do kapitalistické společnosti integrovanou sílu, která pomáhá kapitalismus zachovat.

Abych vysvětlil celý kontext, nemohu se omezit na několik vět. Uvědomuju si, že je to jistý limit mojí snahy.

Žádám čtenáře*ky o trpělivost a respektování toho, že je materiál tak obsáhlý. Věřím, že každý kdo má skutečný zájem tuto záležitost pochopit, věnuje pozornost přečtení celého textu, i když to vyžaduje dost času a energie.

“Mám dojem, že moderní metoda čtení je vedena představou, že se člověk nemusí příliš namáhat - mělo by to být jednoduché, co možná stručné a poskytovat bezprostřední potěšení. To jsou ovšem samozřejmě samé iluze. Nic, co je skutečně hodnotné, nemůže být vykonáno bez námahy, a dokonce ani bez určité oběti a disciplíny.”

- Erich Fromm

Co ta osoba hlásá a podporuje?

Pro začátek odvyprávím část příběhu, ve které popíšu mou první zkušenost s osobou, kterou jsem v Grazu konfrontoval.

Na Fluff Festu v Rokycanech, dne 30. července 2022 relizovala Anarchistická federace přednášku s názvem “*Anarchisté a válka na Ukrajině*” (1). Tato osoba na programu aktivně participovala. Pokud bych měl stručně vystihnout obsah přednášky, pak bych uvedl, že šlo o směs válečné propagandy a propagace militarismu, zaobalené do levičácké terminologie a snahy ideologicky zdůvodnit, proč by podle přednášejících měli anarchisté na válce participovat. Významnou část pak tvořila demagogická prohlášení a nesmyslná obvinění adresovaná názorovým oponentům, kterým navíc na místě ani nebyl poskytnut prostor pro zpětnou vazbu.

Co naopak přednášce chybělo? Například kritika ukrajinského nacionalismu, důsledná kritika dalších imperiálních mocností než jen Ruska, kritika mýtu o údajném protikladu diktatury a demokracie, kritika antifašistické ideologie, která ve jménu boje proti fašismu/totalitarismu bojuje za demokratické formy kapitalismu...

Stručně řečeno, chyběla schopnost analyzovat celkový kontext válečné situace.

A čeho jsem byl na přednášce svědkem? Přednášející své oponenty, tedy antimilitaristy a odpůrce války obviňovali z “koloniálního myšlení”, protože kritika ukrajinského nacionalismu a kritika vztahu NATO k Ukrajině podle nich zřejmě nemůže být nic jiného než projev pocitu kulturní/ideologické nadřazenosti. Kritizovat kontrarevoluční a reakční síly je prý nepřípustné, protože nežijeme v regionu, kde se projevují. Musíme mlčet, ne-li rovnou vkládat energii do jejich podpory. Pokud žiješ mimo Ukrajinu, nemáš právo mít vlastní úsudek o válce na Ukrajině. Musíš přijmout vše, co tvrdí ukrajinská populace. Pokud máš názor jiný, je to “pozůstatek vlastní koloniální minulosti a postkoloniální současnosti Západu”. Dokonce i když nežiješ na “Západě”, ale ve střední/východní Evropě nebo na Balkáně. Ale co když se tvé postoje shodují s antimilitaristickými postoji lidí, kteří na Ukrajině žijí (např. anarchistická skupina Assembly + tisíce dalších proletářů)? Nestojí to za řeč. Tito lidé to vždy budou považovat za ojedinělý hlas několika pomatenců a dogmatiků.

“Kdo by se obtěžoval ptát se téměř 45 milionů Ukrajinců, co si myslí?”, ptali se přednášející sarkasticky, když kritizovali internacionalistické revolucionáře. Snad aby přiživili mýtus o tom, že jejich proválečná linie je vlastně důsledkem vyslyšení hlasu celé populace na Ukrajině. Nějak ale “zapomněli” zmínit, že naslouchají především hlasům ukrajinských nacionalistů, ukra-

jinské buržoazie, politiků a úředníků ukrajinského státu a několika málo jedinců sdružených v tzv. “antiautoritářské četě”, která ve skutečnosti za maskou antiautoritářství skrývá spolupráci s nacionalisty a válečnými zločinci, jak nedávno výstižně připomněl článek s názvem *“Spolupráce proválečných anarchistů s krajní pravicí. Masky jsou pryč aneb selhání mýtu “antiautoritářského odporu”* (2).

Zjevná je zde také ignorace hlasu tisíců proletářů, kteří se bouří proti nucené mobilizaci, dezertují, a někteří z nich nás žádají o organizaci internacionalistického boje za otevření ukrajinských hranic, které Zelenského režim uzavřel pro muže hned v první den Putinovské invaze. Proč by o tom také mluvili, když zjevně chtějí udržet při životě mýtus o tom, že naprostá většina populace na Ukrajině se dobrovolně hlásí ke službě vlasti, a stojí ve frontě před náborovými úřady.

Realističtěji situaci popisuje ukrajinský projekt Assembly:

“Ukázalo se, že v zemi se již vytvořila kritická masa těch, kdo jsou unaveni militaristickým běsněním: pro příliš mnoho lidí již není zásadní rozdíl v tom, pod jakou vlajkou budou okrádáni. Toto tupé beznadějné zoufalství na jedné straně ochromuje vůli k jakékoli společenské aktivitě, na druhé straně může lidi přimět k zamyšlení, jak to udělat, aby je vůbec nikdo neokrádal. Právě z tohoto důvodu říkáme, že se blíží revoluční situace.”

“Na straně Ukrajiny jsou sice jistá omezení ohledně vycestování a pokusy o verbování, přesto se hlásí do zbraně velká část mužů dobrovolně”, prohlašují přednášející. Myslím, že kdyby toto řekli do očí mužům, kteří jsou nyní odchyťováni na ukrajinských ulicích a posíláni proti své vůli na frontu, leckdo by se nerozpakoval jim přinejmenším pořádně nafackovat, aby se probrali ze snu, ve kterém žijí. Znovu mohu odkázat na charkovskou skupinu *Assembly*, která přináší svědectví o tisících mužích, kteří se nucené mobilizaci vyhýbají, o jejich matkách, partnerkách a sestrách, které organizují protesty proti mobilizaci atd.⁽³⁾

Proč by Zelenský uzavřel hranice a zpřísnil zákon o mobilizaci, pokud by se velká část mužů hlásila do vojenské služby dobrovolně? Logická otázka, ale přednášející ji rozhodně nenechají nikoho z publika položit. Drží se předem určené linie: my přednášíme, vy poslouvejte a hlavně mlčte. A rozhodně nepočítejte, že až domluvíme, necháme nějaký prostor pro zpětnou vazbu.

“Ukrajina je svrchovaný stát, který byl napaden sousedním mnohem silnějším státem”, rozčilovali se dále v přednášce, jako by hlavní starostí anarchistů měla být obhajoba svrchovanosti toho či onoho státu. Pokračovali dále v obhajobě jednoho státu před druhým, když tvrdili: *“Navíc jedna ze zemí je agresor – velmi nelítostný, zatímco druhá je bránící se oběť.”*

Tehdy jsem ještě nebyl v kontaktu s Iljou, který utekl z Ukrajiny, aby se vyhnul nucené mobilizaci. Ted' vzpomínám na jeho slova:

“Když mě před pasivním davem zbil voják v uniformě ukrajinské armády za to, že jsem odmítl převzít povolávací rozkaz, dala mi ukrajinská armáda jasně najevo, že mě nejen neochrání, ale že pro mě představuje bezprostřední nebezpečí. Ještě včera jste ze mě chtěli mít podnikatele, dělníka v továrně nebo úředníka, který vám bude nosit daně, a teď ze mě chcete udělat střelce a strážce vašich území?” (4)

Vzpomínám také na slova anarchistického kolektivu z Charkova, který uvedl: *“Představte si, že vám soused (Rusko) zapálí dům, vy nebo někdo z vaší rodiny jste uvnitř a venku vám někdo, kdo žije z vašich daní, pod hrozbou použití zbraně zakáže vyjít ven a požaduje, abyste shořeli spolu s domem. Představili jste si to? Takový je vztah mezi lidmi a státem na Ukrajině...” (5)*

“Každý den jsem slyšel historky o tom, jak byl jiný rusky mluvící chlap ve Lvově násilně poslán na frontu. Ale málokdo tomu věřil, protože oficiální média mluvila o nekonečných frontách dobrovolníků.” uvádí ve svém vyprávění Ilja.

Dokonce i některá korporátní media jsou občas ochotna informovat o tom, jak agresivně se dokáže Ukrajinský stát chovat:

“Od začátku války se už rozhodly pro úprk tisíce Ukrajinců. Vláda na začátku války přítom mužům přechod hranic zakázala, jakýkoli takový pokus je proto ilegální. Ukrajinci přesto prchají na všechny strany, často přes hory. Někteří do Polska, Maďarska, jiní na Slovensko. A nebo také do Rumunska. V posledním případě musejí překonat řeku Tisu, která kopíruje podstatnou část rumunsko-ukrajinských hranic. A které se teď přezdívá řeka smrti. Strmé břehy a bahnité koryto poseté balvany totiž útěk mění v boj o život. Nejméně 22 lidí už za pokus o přechod Tisy zaplatilo životem. Přes šest tisíc mužů se pak dostalo do Rumunska.” (6)

Opravdu je Ukrajinský stát pouze bránící se obětí? Není také tak trochu (nebo vlastně hodně!) další agresivní silou, která ohrožuje místní obyvatelstvo a nyní k tomu jako záminku zneužívá putinovskou invazi?

Snad aby dodali váhu tvrzení, že jediný imperiální agresor v této válce je Rusko, trvali přednášející na tom, že *“na Ukrajině nebojuje žádná z armád NATO”*. Že ukrajinská armáda je ve svém boji zcela závislá na zbraních ze skladů NATO, je asi nedůležitá banalita, že? Jaké zájmy mají západní mocnosti na tom, aby válka pokračovala, je také banalita? Čím podmiňuje NATO vojenskou pomoc Ukrajině, je další banalita, která nestojí za řeč? Za řeč to nestálo ani jednomu z přednášejících, který se

v roce 2002 účastnil anarchistických protestů proti summitu NATO v Praze. Tento člověk mě rád označuje za dogmatika, já bych ho v této věci zase označil za oportunistu a pokrytce. Proč? Je schopný v anarchistické revue publikovat články(7), které vyjadřují internacionalistické odmítnutí válek, prosazují revoluční defétismus, jasnou třídní analýzu, odmítnutí všech nacionalistických tendencí... aby o několik roků později ve válečné situaci hájil naprosto opačné pozice, než tyto články vyjadřují. Jednou protestuje proti politice NATO, podruhé válečnou politiku NATO “kriticky podporuje”. Posuďte sami, zda je to něco jiného než oportunismus a pokrytectví.

Lidé jako on se vždy budou skrývat za fráze o “pragmatismu jako alternativy k dogmatismu” nebo za fráze o “kritické podpoře” či “taktickém spojení” s našimi nepřáteli. Nikdy neuznají, že putinovské Rusko není jediný významný aktér, který má na válce na Ukrajině zájem a podíl.

“Nebezpečí jaderné eskalace je důvodem, proč NATO dělá vše pro to, aby eskalovalo a přitom zakrývalo své stopy”, poznamenává výstižně Bill Beech v článku “*War on Anarchism*”.

Po dlouhých měsících vleklého válečného konfliktu na Ukrajině, roli západního imperialistického bloku s USA v čele (a podporovaného členskými státy NATO) může popírat snad jen naprostý ignorant nebo demagog s nekalými úmysly. Přesto ti to lidé stále reprodukují prohlášení jako: “*Od samého počátku*

jsme tvrdili y, že zahájení plnohodnotné války na Ukrajině 24. února 2022 je imperialistickou agresí ruského státu. To stále platí.”*

Jinými slovy, redukuje válečný konflikt na Ukrajině na bipolární příběh: “Ruské diktátorské impérium jako jediný agresor versus neagresivní demokratické země bez imperiální povahy.” Co to znamená pro jejich praxi? Že poskytnou finanční, materiální i propagandistické zdroje ukrajinskému státu a západnímu imperiálnímu bloku, i když nás svými vágními slogany ujišťují, že podporují ukrajinský lid, ne ukrajinský stát. Jejich redukcionistická logika jim prostě neumožňuje pochopit, že pojmy jako: **“lid - lidové sebeurčení - národ - národní osvobození - stát - kapitalismus”** od sebe nejde oddělit. Tvoří integrální součást kapitalistického komplexu, přičemž anarchisté musejí rozbít všechny jeho části.⁽⁸⁾ Bez porozumění souvislosti mezi těmito pojmy je pro ně snadné tvrdit, že mohou podporovat státní armádu bez toho, aby podporovali stát, bojovat za národní osvobození bez toho, aby posilovali pozici vládnoucí třídy jisté oblasti, poskytovat zdroje lidovému sebeurčení bez toho, aby pomáhali lokální buržoazní frakci určovat, tzn. diktovat podmínky proletářské bídy. Nevidí v tom rozpor, protože jim unikají souvislosti. A jak ukazuji v dalších částech textu, intrikánsky útočí na ty, kdo jejich rozpory rozkrývají a problematizují.

Vedle redukcionismu u těchto lidí hraje významnou roli také populismus, jak můžeme vidět třeba u stanoviska *Autonomní akce*, které ochotně sdílí *Anarchistická federace*:

“Je dominantní názor mezi Ukrajinci, že je nyní potřeba odporu, a tento odpor je v současnosti primárně spojen s AFU. Přítomnost anarchistů v řadách AFU je proto užitečná pro získání respektu lidí.” (9)

AFU je oficiální armádní struktura ukrajinského státu a jak jde vidět z tohoto citátu, hlavní starostí těchto “anarchistů” je, jak se zalíbit davu, i proto budou vždy podporovat vše, o čem si myslí, že to má ve společnosti většinové nebo dominantní zastoupení. Dnes je to podpora státní armády. Co to bude zítra? Budou nás vyzývat k podpoře parlamentních stran, protože většina lidí parlamentarismus považuje za účinný způsob, jak měnit životní podmínky k lepšímu? Budou nás příště nabádat ke vstupu do policejních útvarů, protože dominantní názor ve společnosti je, že policie chrání naši bezpečnost?

Tento druh populismu je zhoubný. Lidé, kteří jej praktikují, nikdy nedokážou přijmout revolucionářské pozice: pokaždé budou tvrdit, že revoluční boj je v tuto chvíli nerealistický a mohl by nás připravit o přízeň masy. Vždy budou jen ocáskem, který vlaje za davem – bez ohledu na to, jak moc kontrarevoluční a reakcionářské postoje tento dav vyjadřuje. Získání respektu li-

du, čili zalíbení se davu je jejich hlavním programatickým prostředkem a z logiky této pozice vždy odvrhnou jakékoli revoluční impulzy jako kontraproduktivní, protože důsledný revoluční boj bude vždy narážet na nepřízeň spořádaných občanů bránících status quo.

Zamysleme se nad tím, co takový populismus uvedený v citátu znamená v praxi. Čím déle válka trvá, tím více se množí zprávy o “anarchistech”, kteří padli na frontě. Jinými slovy ta pro válku bezvýznamná hrstka dobrodruhů se ještě více zmenšuje. Co z ní zbude, až válka skončí? Většina těchto bojovníků již nebude mezi živými, takže kdo bude mít užitek z onoho “získání respektu lidí”? K čemu je mrtvým proletářům nějaký respekt? A jak mohou mrtví proletáři tento respekt využít k vytváření anarchistické společnosti? Pravděpodobně to budou především liberálové ze střední třídy, po celou dobu schovaní v bezpečné zóně, kteří budou vyzdvihovali “mučedníky” padlé pro “naši věc”. Nazvěte si mě třeba dogmatikem, povýšencem, sektářem nebo jakkoli chcete, ale opravdu nevidím smysl v tom, abychom obětovali své životy kvůli tomu, aby pak nějakí profesori mohli z univerzit udržovat historický mýtus o obrovském významu hrdinných “antiautoritářských bojovníků” v národně osvobozeneckém boji.

Ostatně zmíněný redukcionismus a populismus dobře vyjadřuje i jejich stupidní slogan “*Impérium padne, solidarita zví-*

těží". Podle nich je zde jen jedno impérium – to ruské – a pokud se někdo odváží je upozornit na tuto hrubou chybu v jejich analýze, reagují vždy stejně. Obvykle tvrdí: *“Jste putinovci, protože takové věci říkají lidé, kteří naslouchají jenom hlasům z Moskvy”*. Tato prohlášení s nádechem “rusofobie” jsou lživá. Jejich cílem je dehonestace opozice prostřednictvím kategorizace, neodpovídající realitě. Já ani nikdo z mých přátel antimilitaristů / internacionalistů nikdy nevyjádřil podporu Putinovi a/nebo putinismu. Vždy jsme stáli v opozici proti imperialismu ruského státu, a nutno zdůraznit, že také v opozici vůči imperiálním blokům, které s Ruskem soupeří o sféru vlivu a přerozdělení “postsovětského prostoru”. Přesto jsme kritizováni za údajný putinismus, který se nám ve skutečnosti hnuší stejně jako politika Zelenského režimu či válečná politika NATO, Izraele, Hamásu, Hizballáhu atd.

Aby bylo jasno, tvrdit, že v této válce mají významnou pozici i jiní imperiální agresori neznamena zpochybňovat agresi ruského impéria ani to není vyjádření sympatií k němu. Je to jen snaha o pochopení celkového kontextu. Je to pohled, který zohledňuje úlohu všech významných aktérů/agresorů. To, co považují za analýzu moji oponenti, je vlastně hrubě neanalytické. Je to směs populismu, redukcionismu, demagogie a oportunismu. Z celku vyjmou část, přecení její význam a jiné části nezohlední nebo jejich význam bagatelizují. Jak ale tímto způsobem můžeme pochopit komplexní mechanismus/fenomén/proces? Nemůžeme! Je to marné, jako snaha pochopit princip pohybu automobilu přečeňováním funkce jeho volantů, aniž bychom vzali v úvahu funkci jeho kol, motoru, spalovacího procesu paliva, fyzikální zákony přitažlivosti, aerodynamiky atd. Stejně jako pohyb auta není výsledkem pouhé funkce volantů, není válka na Ukrajině výsledkem pouze ruského imperialismu. Zkuste tohle ale říct osobě, se kterou jsem se dostal do konfliktu v Grazu, a vyhnout se tomu, aby na vás se svými kumpány agresivně útočila. Mně se to zatím nepodařilo. Tedy vyjádřit se, to ano, ale ne bez toho, abych pak musel čelit útokům, sabotážím, pomluvám, dehonestaci, ostrakizaci a ohrožování mojí bezpečnosti.

Co praktikují lidi, se kterými tato osoba spolupracuje?

Nyní bych se rád posunul k popisu toho, jak zákeřně a bezohledně se mnou jedná zmíněná osoba a kolektivy, se kterými spolupracuje.

Osobně mám v anarchistickém hnutí víc než dvacet let pověst osoby, která je výrazně kritická k druhým. Tuto část nehodlám jakkoli rozporovat. Kritiku a sebekritiku považuju za proces růstu, zejména pokud jejím účelem není dehonestace, ale konstruktivní snaha posunout se kupředu, reflektovat chyby, překonat limity. Potíž je to, jak mou tendenci k vyjadřování kritiky zneužívají kritizované osoby. Jednoduše řečeno: neberou absolutně žádný ohled na mou bezpečnost, důstojnost a soukromí. Každou kritiku vnímají jako osobní útok, vyhlášení války, ve které je dovoleno mě pokořit jakýmkoli představitelným způsobem. Třeba i tak, že mě předhodí policii a dají jí záminku, aby po mně šla.

Přibližně někdy od roku 2014 se v těchto kruzích začalo moje jméno spojovat s různými ilegálními akcemi, anonymními texty a projekty vzbuzujícími pozornost represivních složek státu. Přestože jsem se k ničemu z toho dlouhého seznamu nikdy nehlásil a nikdo nepřišel s žádným pádným důkazem, že bych s tím opravdu měl nějakou spojitost, moji kritici svévolně kon-

struují legendu, podle které je nesporný fakt, že za vším stojím já.

Tento proces funguje následovně: kupříkladu dojde k nějaké přímé akci, při které je poškozený majetek. Akce je doprovázena komuniké, vysvětlujícím důvody a cíle akce. Některé skupiny se rozhodnou komuniké zveřejnit, jiné nikoli. Protože způsob provedení akce a sdělení komuniké jsou v určitých kruzích z různých důvodů označeny přinejmenším za kontroverzní, začnou jednotlivci tvrdit, že vědí, kdo za tím stál, aby mohli označit domnělého pachatele a směřovat hněv na jeho “adresu”. Zpravidla nic nevědí, mají jen jakési mlhavé domněnky a spekulace. Posilnění záští vůči mně pak začnou své domněnky ventilovat, nejprve v úzkém kruhu nejbližších. Tvrdí “byl to Lukáš Borl”. Toto tvrzení, aniž by pro něj měl kdokoli jakékoli důkazy, se pak lavinovitým efektem šíří dál. Čím častěji se opakuje, tím rychleji se vytrácí schopnost lidí si klást otázku “jak někdo může vznést tak závažné obvinění bez předložení důkazů?” Z opakované domněnky se postupně pro mnoho lidí stane něco jako “obecně známá pravda”. Nikdo se již neptá, nikdo nepochybuje, nikdo nežádá důkazy. A co je ještě horší, téměř nikdo neproblematizuje, že tyto “obecně známé pravdy” jsou komunikovány způsoby, které mohou dát policii záminku, aby mě (znovu!) hnala před soud.

Můžu uvést několik příkladů z dlouhé řady. U prvního bych se vrátil k vyprávění události na Fluff festu v Rokycanech.

Skončila přednáška *Anarchistické federace* a já naivně čekal, že bude probíhat diskuze. Dělal jsem si pečlivě poznámky, ale když lidé z AF po přednášce odešli, rozhodl jsem později jít se zpětnou vazbou přímo za nimi. Jeden z přednášejících mi nevybíravým způsobem sdělil, že se mnou nebude o ničem diskutovat. Jako důvod uvedl, že šířím informace o Dubovikovi a Kolčenkovi, které označil za lež. Vzápětí mě v hovoru otevřeně spojoval s jistým nakladatelským projektem, který může být “pod dohledem” policie pro svůj “ilegalistický” obsah. Ohradil jsem se, že si nepřeju být s tímto anonymním projektem spojován a chci, aby přestal říkat takové věci na festivalu u kterého se, podobně jako u jiných míst, prokázalo, že zde policie pořizuje nahrávky hovorů(10). Reakcí byl výsměch a zlehčování situace. Prý žádného policistu v okolí nevidí a navíc mluví poměrně potichu, takže to nemůže nikdo slyšet. Opravdu si někdo myslí, že v jednadvacátém století nemá policie pokročilejší metody šmírování než je odposlech z bezprostřední blízkosti? Dotyčná osoba je ve “hnutí” aktivní již od devadesátých let minulého století a dobře zná fízlovské metody. Přesto se rozhodla mě otevřeně spojit s jistou ilegální činností bez ohledu na to, že to může policii poskytnout zbraň proti mně.

Pro kontext je důležité zmínit, že v té době jsem byl stíhán v kauze *Fénix 2*(11) a hrozil mi trest 3 až 10 let ve vězení. Jedno z obvinění, kterému jsem čelil, bylo údajné šíření textů s ilegálním obsahem, což vyšetřovatelé označili za podporu a propagaci hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka. Jako “nepřímé důkazy” policie použila mimo jiné také jisté spekulativní tvrzení, které konkrétní lidé vyslovili a policie je tajně nahrála. Šlo tedy o podobný druh “důkazu”, který se rozhodl nezodpovědně zmíněný člověk předhodit policii na Fluff festu. U soudu jsem v minulosti relevanci takových “důkazů” zpochybnil. Ale už jen to, že mě někdo může postavit před soud na základě vyslovených spekulací, by mělo vést k tomu, že takové spekulace prostě nebudeme vyslovovat. Pro tohoto člověka to ale neplatí. Zášť vůči mně mu asi otupila schopnost zdravého úsudku, nebo se jednoduše rozhodl nebrat jakýkoliv ohled na moji bezpečnost, protože se chce za jakoukoli “cenu” zbavit neústupného názorového oponenta.

Další příklad: na kontakt kolektivu, kterého jsem součástí, přišla zpráva z odkazem na web stopwarpropaganda.noblogs.org, kde se mimo jiné uvádí:

“V průběhu září 2023 bylo napadeno několik subjektů, které se aktivně podílejí na válečné propagandě, zejména v Rusku, na Ukrajině a v České republice. K pří-

mým akcím byla využita metoda “vynucené evakuace”. Udeřeno bylo na níže uvedené cíle:

- *TASS = Informační tisková agentura Ruska*
- *Moskevský Kreml = oficiální sídlo prezidenta Ruské federace*
- *Ukrinform = Národní tisková agentura Ukrajiny*
- *MAFRA, a.s. = největší česká mediální společnost*
- *Riot Over River Fest = festival poskytující prostor propagandě iniciativ podporujících ukrajinskou armádu*

Tito váleční propagandisté mají různé úhly pohledu, ale se stejným nasazením se snaží přesvědčit své publikum o údajné potřebě aktivně podporovat válku i za cenu hromadných úmrtí a jiného utrpení, které válka přináší. (...) (12)

Náš kolektiv ani já osobně jsme toto prohlášení nesdíleli ani neglorifikovali. Pouze já osobně jsem vyjádřil znepokojení nad tím, že mě s touto událostí chtějí někteří lidé spojovat. Psal jsem tehdy: “A jak už to tak v českém rybníčku bývá, rozjela se tradiční “černorudá drbárna”. Kdekdo rozvíjí spekulace, venti-

luje své odhady nebo dokonce někteří tvrdí, že zaručeně vědí jak to vše bylo. Pravděpodobně však o pozadí tohoto incidentu vědí stejně velké prd jako já.” (13)

Přestože jsem ve svém prohlášení naznačil, že není v pořádku mě s tím spojovat, setkal jsem se od té doby s poměrně velkým počtem lidí, kteří tvrdí, že s tímto incidentem mám cosi společného. Jako příklad uvedu Marka Dočekala, kterého jsem již zmínil v prohlášení *“Dilema se vrací: šílenství nebo smrt?”* (14). Dočekal se mě s tímto incidentem snažil spojit obzvláště zákeřným a manipulativním způsobem. Když jsem mu sdělil, aby přestal, dál v tom pokračoval.

Co se týče samotného incidentu, o kterém se informuje na stopwarpropaganda.noblogs.org, chci prohlásit, že způsob provedení akce mi přijde značně problematický z více než jednoho důvodu. Nemyslím si, že by kdokoli měl takovou akci glorifikovat a ani já sám to nikdy neudělal. Co se týče komuniké k akci, souzním s kritikou militarismu a válečné propagandy, která je zde vyjádřena. To ale není žádný důkaz o mém údajném spojení s tímto incidentem. A nemůže to sloužit ani jako zdůvodnění toho, že mě s tím někdo otevřeně spojuje v prostoru, do kterého sahají policejní prsty a uši.

Jak uvažují lidé, kteří mě s tímto spojují? Víím to dobře z jejich reakcí. Přečtou si anonymní komuniké, vyjadřující antimilitaristické postoje, a řeknou si *“podobné věci přeci říká i Borl.*

Poznáme jeho styl a dikci". Tím je veškeré "dokazování" uzavřeno. Jejich závěr zní: "Byl to Borl" a nyní se to může bez zábran šířit všemi směry, od ucha k uchu, v infoshopech, v hospodách a na koncertech, na sociálních sítích i přes zprávy z e-schránek zřízených na serverech korporací spolupracujících s fízly.

Podobné to bylo i s dalšími událostmi, o kterých byl náš kolektiv informován prostřednictvím anonymních zpráv zaslaných do e-schránky. Jednou nám takhle přistála v e-schránce tato zpráva:

— — — *Original Message* — — —

Date: 2024-06-14 10:46

From: ????????????

To: antimilitarismus@riseup.net

„- Do infoshopu Trhlina v Praze byly doručeny dvě zápalné láhve.

- Ke vchodu do Žižkostela v Praze byla doručena pneumatika s podpalovačem.

TEĎ TO BYLO BEZ OHNĚ, ALE PŘÍŠTĚ TO MŮŽE BÝT S OHNĚM, ZEJMÉNA POKUD:

1) Pokud tato místa nepřestanou dávat prostor lidem, kteří obtěžují anarchisty a sabotují jejich antimilitaristické aktivity.

2) Pokud tato místa nepřestanou dávat prostor pro glorifikaci udavačů Alexandra Kolčenka a Anatolije Dobovika.

3) Pokud tato místa nepřestanou sloužit k hlásání válečné propagandy, která zdůrazňuje zločiny putinovského imperialismu, ale zamlčuje zločiny amerického imperialismu, států sdružených v NATO a zločiny státu Ukrajina.

4) Pokud tato místa nepřestanou sloužit jako infrastruktura k podpoře ukrajinské armády, té armády, která masakruje dezertéry, brání lidem v odchodu do bezpečné zóny, loví muže na ulicích, aby je nuceně mobilizovala a poslala do smrtonosného frontového boje.

5) Pokud tato místa nepřestanou sloužit jako hlásná trouba třídního kolaborantismu – spojení proletariátu s buržoazií, které vždy posiluje postavení buržoazie na úkor proletariátu.

6) Pokud tato místa nepřestanou šířit o revolucionářích urážlivé lži, jako je jejich obviňování z putinismu, pacifismu ap.”

Reakce byly jak přes kopírák. Úplně stejné jako v předchozích případech. Lidi “zaručeně vědí” kdo to byl. Borl má přeci motiv. Komuniké má “borlův rukopis”. Dokazování uzavřeno. Kontrarevoluční tribunál vyřkl rozsudek: Borl je vinen a odsouzen k vykázání z prostorů, k předhazování policii, dehonestáčnické pomlouvačné kampani, ostrakizaci, izolaci a v neposlední řadě ke ztrátě práva na soukromí a bezpečí.

Je to dost zajímavý fenomén: tito lidé mě spojují s kdečím, s čím jsem nikdy nechtěl být spojován. Dělají ze mě – bez důkazů, proti mé vůli – ústřední postavu tolika (často anonymních) událostí, projektů, prohlášení, ale zároveň tak často zdůrazňují moji údajnou sebestřednost. Tito lidé ze mě dělají “střed” všeho, co stojí proti nim, ale prý jsem to já, kdo jedná sebestředně.

Musím je ale zklamat. Opravdu nejsem jediný, kdo zastává antimilitaristické pozice, jediný, kdo nastavuje zrcadlo “anarchomilitaristům”, jediný, kdo je ochotný bránit anarchistické hodnoty navzdory falešným spojencům. Ano, v českém prostředí jsem jeden z mála, kdo to dělá otevřeně. A možná právě to dává mým oponentům* kám příležitost, aby se trefovali* y zrovna do mě a s takovou intenzitou. Navíc to zneužívají k přiživování legendy, ve které je středem všeho kontroverzního pouze Borl, tudíž jde o naprosto marginální záležitost, protože nikdo jiný takový neexistuje.

Takovou legendu prostě potřebují, aby upevňovali* y vlastní pocit důležitosti a grandiozity. Sebe vykreslují jako rostoucí a progresivní sílu. Svou opozici jako jednoho pomatence. Kdyby uznali, že je zde celá řada lidí, kteří zastávají podobné hodnoty jako já, jejich legenda by byla narušena výraznou trhlinou. A tak se drží legendárního příběhu: to všechno jen jeden bláznivý Borl a několik dogmatických magorů, bezvýznamná sektářská chátka, která se s naší velkolepostí nemůže poměřovat. A aby legendu ještě posílili* y, nasazují další zbraň: označí mě za agresora, který ohrožuje jejich bezpečí. Je to zvláštní paradox, protože, jak jsem již uvedl (a dále ještě rozvedu), jsou to oni, kdo ohrožuje moje bezpečí. A jak uvedu na dalším příkladu, velice rádi* y se zastávají lidí, kteří zákeřným způsobem ohrožují naše anarchistické přátele.

Předtím než příklad uvedu, vrátím se ještě k textu *“Levice kapitálu sabotuje anarchistické hnutí: Braňme se!”* Tam se uvádí: *“Je nutné brát v úvahu, že levice kapitálu, navzdory deklarované protistátnosti, nikdy neváhá potírat své oponenty s pomocí represivních složek státu, má-li k tomu příležitost. Je v zájmu revolučního anarchismu jí v tom zabránit a o příležitosti ji připravit. Rizika jsou příliš velká na to, aby bylo možné to ignorovat nebo podceňovat.”* (15)

Myslím, že příklady, které jsem uvedl, jsou jasnou ukázkou, jak moji oponenti zneužívají moci represivních složek proti mně.

Spojují mě s různými trestnými činy na místech, která mohou být policií monitorována. Tím policii dávají dobrou záminku k tomu, aby mě obtěžovala.

A nyní tedy k avizovanému příkladu, který bych rád uvedl citátem:

“Existují různé motivace pro doxing. Patří mezi ně to, že to lidé dělají s cílem odhalit škodlivé chování a pohnat pachatele k odpovědnosti. (...) Výzkumníci poukázali na to, že některé případy doxingu mohou být ospravedlnitelné, například když odhalí škodlivé chování.”

- [wikipedie](#)⁽¹⁶⁾

Dne 9. 5. 2024 jsem zveřejnil prohlášení s názvem *“Dilema se vrací: šílenství nebo smrt?”* ⁽¹⁷⁾. V něm jsem upozornil na agresivní šikanu, které jsem vystaven, a jmenoval čtyři konkrétní osoby, které se na tom významně podílejí.

Je zajímavé, jak výrazně odlišné reakce to vyvolalo. Nemálo lidí mi sdělilo, že byli při čtení zděšeni a vyvolalo to obavy o moje zdraví a život. Logickou otázkou těchto lidí pak bylo *“Jak ti můžu pomoci, abys ve zdraví přežil tuhle těžkou situaci?”* Úpl-

ně opačnou reakcí pak byla prohlášení v duchu *“Byl to doxxing osobních jmen antiautoritářských aktivistů (...) Šlo o bezprecedentní narušení bezpečného prostoru, jímž se antiautoritářské hnutí snaží být.”* (18)

Zatímco první druh reakcí byl pro mě velice podpůrný, druhý pochopitelně jen přiživil moje negativní emoce a myšlenky na sebezabití nebo zešílení. Lidé schopní empatie pochopili, že se nacházím v zoufalé situaci a snažili se mi pomoci bez ohledu na to, že formu mého sdělení třeba považovali za kontroverzní. Na druhé straně jsou jednotlivci a kolektivy, jež projevují totální bezohlednost a bezcitnost, když si z celého textu vezmou jen to, že tam jsou uvedena jména konkrétních lidí, ale vyfiltrují to podstatné: jmenoval jsem lidi, kteří mě svým intrikánstvím málem dostali do blázince nebo do hrobu. Asi banalita, která nestojí za pozornost, že? Je možné v bezohlednosti zajít ještě dál? Ano, je. Lidé, kteří přetřásají můj text jako doxxing a údajně “bezprecedentní narušení bezpečného prostoru”, naprosto stejní lidé nevidí problém v aktivitě Alexandra Kolčenka a Anatolije Dubovika, kteří zveřejnili jména a domovské adresy anarchistů žijících v Rusku spolu s výzvami k jejich likvidaci.(19)

Mezinárodní asociace pracujících (IWA-AIT) vydala prohlášení, kde se uvádělo: „Tito falešní anarchisté zveřejňováním adres protiválečných aktivistů nacházejících se v Rusku, přímo pod-

něcují ruské tajné služby a nacionalistické hrdlořezy, aby si to s nimi vyřídili ručně! V podmínkách neustálého pronásledování, propouštění, vyhrožování a fyzických represí vůči protiválečně smýšlejícím lidem v Rusku se takové akce rovnají skutečnému udání s přímým naznačením, na koho mají represivní složky obrátit svou pozornost.” (20)

V článku od Voice of Anarchists(21) se zase uvádí: „Nechvalně proslulý Anatolij Dubovik se dopouštěl nejen hrubostí a nejneštoudnějších špinavých pomluv na adresu internacionalistických anarchistů(22), ale také se spolu se Sergejem Ševčenkem a Alexandrem Kolčenkem zabýval doxxingem – zveřejňováním domovních adres protiválečných anarchistů s přímou výzvou k jejich zavraždění. (...) Za zmínku stojí, že i další Dubovikovi stoupenci vyzývali k ”likvidaci” protiválečných anarchistů státní silou. Všechny tyto podlosti vůči internacionalistům však nebránily takovým platformám, jako je český časopis Kontradikce, webové stránky Anarchistické federace a „Pramen”, aby poskytly platformu pro šíření Dubovikových pomluv a dokonce pozvaly jeho a Ševčenka k rozhovoru! Navíc i poté, co redakci téhož „Pramenu” Dubovikovy lži vyvrátily důkazy, se... ne, neomluvili se internacionalistům za šíření pomluv, a ne, neomluvili se svým čtenářům za to, že je uvedli v omyl – zprávu s podrobnou reakcí internacionalistů právě na tuto pomluvu smazali! Navíc ti samí lidé, kteří si předtím vážně stěžovali na

internacionalisty, protože... banují jejich kritiky, srabácky zakazovali a mazali zprávy s právě touto odpovědí v různých chattech!"

Čekal by někdo, že ti, kdo mě "pranířují", budou také na adresu Kolčenka a Dubovika vydávat prohlášení v duchu „Byl to doxxing osobních jmen antiautoritářských aktivistů (...) Šlo o bezprecedentní narušení bezpečného prostoru, jímž se anti-autoritářské hnutí snaží být.“? Bylo by to logické, ale stal se úplný opak. Prohlášení nepřátelské vůči mně a mým přátelům je podepsáno minimálně čtyřmi projekty, které nekriticky poskytují prostor těmto udavačům doxxujícím anarchisty v Rusku. Konkrétně je to: **Anarchistická federace, infoshop Trhlina, kolektiv Anarchistického festivalu knihy v Praze a Riot over river.**⁽²³⁾

Každý soudný člověk alespoň zběžně znalý poměrů v tom, co se v Česku označuje za anarchistické hnutí, jistě chápe, že ti, kdo mě obviňují, jsou hnáni osobní záští a neschopností unést mou kritiku. Nezaujatý člověk přece chápe, že aby něco mohlo být označeno za nebezpečný doxxing, je třeba více než uvést nějaká jména na internetu. Důležitý je kontext.

Doxing (anebo doxxing) je akt veřejného poskytování osobně identifikovatelných informací o jednotlivci nebo organizaci, obvykle prostřednictvím internetu a bez jejich souhlasu. Doxing má často negativní konotaci, protože může být prostředkem

pomsty prostřednictvím narušení soukromí. K tomu bych rád uvedl, že jména dotyčných osob jsem nezveřejnil z pomsty, ale proto, abych upozornil na újmu, kterou mi způsobily, a varoval případné další potencionální oběti na nebezpečí, které jim hrozí při kontaktu s nimi. Také je důležité zmínit, že výčtem jmen jsem neodkryl žádné citlivé informace o soukromém životě těchto osob. Není zde nic o jejich politické činnosti, zaměstnání, bydlišti, osobních vztazích, sexuální preferenci ani nic podobného. Jen upozornění na to, že mi závažně ublížily. K některým jménům jsou pak přiřazeny také “přezdívky”, kterými se ty osoby běžně prezentují na veřejnosti, a nejde tedy o tajná krycí jména, která by měla skrýt jejich identitu. Zním dost lidí, kteří jejich přezdívky používají, když o těchto lidech hovoří na veřejnosti nebo je zmiňují na internetu. Neodhalil jsem žádné tajemství.

Mimo hackerské komunity se první prominentní příklady doxingu odehrály na internetových diskusních fórech koncem 90. let, kdy uživatelé šířili seznamy lidí podezřelých z neonacismu. Na území Česka působí *Antifašistická akce (AFA)*, která již přes dvacet let monitoruje neonacistické prostředí a zveřejňuje nejen fotky, jména a přezdívky neonacistů, ale často také informace o jejich zaměstnání, rodinných poměrech, místech, kde tráví volný čas, atd. Jsem rád, že AFA takovou aktivitu vykazuje. A i když jde z hlediska zákona možná o doxxing, nevidím na

tom nic špatného. Stejně jako mě netrápí, že osoby, které zažily sexuální obtěžování od politika Dominika Feriho, zveřejňují jeho jméno společně s vyprávěním detailů toho jak je vystavil traumatické situaci. Ne, nemyslím si, že to je skandální doxing osobních jmen ani, že “šlo o bezprecedentní narušení bezpečného prostoru”. Stejně jako máme právo monitorovat neonacisty a bránit se tak před jejich agresí, stejně jako přeživší mají právo zveřejňovat jména sexuálních predátorů, má Borl právo zveřejnit jména lidí, kteří se dopouští šikany, agrese a intrikánství.

Povšimněme si, že v prohlášení podepsaném sedmnácti projekty, je uvedena doména blogu **lukasborl.noblogs.org** a v té adrese je moje jméno a příjmení. Jde zde uvedeno, že jsem se dopustil praktik, které znamenají bezprecedentní narušení bezpečného prostoru. Jde o příkladný doxingový incident, jehož cílem je potenciálně poškodit pověst nebo čest jednotlivce – v tomto případě konkrétně mě. Jak jsem již naznačil, výčtem jmen v mém prohlášení jsem žádný bezpečný prostor nenarušil.

A mimochodem, když si zadáte jméno Lukáš Borl do vyhledávače webu afed.cz, v nabídce se ukáže víc než deset článků s tímto jménem.

Například tyto:

- <https://afed.cz/text/7581/slovy-proti-izolaci>
- <https://afed.cz/text/6521/hlukove-demonstrace-v-litomericich>
- <https://afed.cz/text/6493/report-z-odvolaciho-soudu-igora-sevcova>

Kdybych jednal stejně hloupě a podle jako moji oponenti, podepsaní pod zmíněným prohlášením, sepsal bych článek, ve kterém bych tvrdil, že mě *Anarchistická federace* nebezpečně doxxuje, protože uvádí moje jméno bez předchozího souhlasu. Nebudu takový text sepisovat, protože si myslím, že *Anarchistická federace* je nebezpečná z úplně jiných důvodů. To jsem již na konkrétních příkladech uvedl v tomto textu a rád se podělím i o další příklady.

Pozorný člověk si jistě povšimne, že prohlášení “*Nenecháme se zastrašit!*” (24) naprosto přemrštěně zveličuje jisté části, aby se podepsané kolektivy mohly stylizovat do pozice neviňátek, kterým je nehorázně ubližováno. Například za vyhrožování zabitím označují toto citované souvětí: „*Historie je plná příkladů jak revolucionáři*ky přistupují k udavačům a jejich komplicům.*” (25)

Jejich fantazírování dokáže takové nekonkrétní prohlášení vykreslit v těch nejtemnějších barvách a neštítí se své fantazie sdílet veřejně. Člověk neznalý kontextu by si mohl až myslet, že jsou to nejnevinější bytosti na světě, které jsou bezdůvod-

ně terorizovány nějakými maniaky. Jak ale odhaluji v tomto svém vyprávění, až taková neviňátka to nejsou. Stěžují si na to, že jim je vyhrožováno, aniž by zmínili, že sami druhým vyhrožují.

Československé anarchistické sdružení (ČAS), napsalo v reakci na prohlášení “Nenecháme se zastrašit!” toto:

“Nemyslíme si, že je tato událost asymetrická, naopak je smutným obrazem stavu hnutí a poměrů, které se staly standardem od očerňování, cenzury, pomluv a intrik po vyhrožování, které zaznamenala i naše skupina při organizaci benefičního koncertu (...)” (26)

Doplnil bych, že výhružky se týkaly koncertu *Make Music Not War*, který organizovali lidé kolem ČAS v Poděbradech a jehož účelem bylo finančně podpořit seniory na Ukrajině, jež jsou ohroženi putinovskou invazí.(27) Podle svědectví členstva ČAS museli organizátoři festivalu čelit urážkám a vyhrožování. A světe div se, stáli za tím stejní lidé, kteří přitakávají prohlášení “Nenecháme se zastrašit!”

Uvedu několik dalších příkladů.

Moji přátelé se odvážili kritizovat kapelu *Bezlad* vystupující na *Riot Over River Festu* v Praze(28). Kritizovali mimo jiné i to, že její členové vyjadřovali rusofobní i nacionalistické postoje a glorifikují pluk *Azov*(29), nechvalně proslulý díky spolupráci

s neonacisty a ultrapravicovými militanty. Odpovědí jim bylo vyhrožování a šíření záštiplných komentářů na internetu, které vyjadřovali přání, aby jejich rodina zažila bombardování, jejich dcera znásilnění atd.

Toto ale není jediný příklad vyhrožování, které přichází z tohoto prostředí. Můj dobrý přítel, se kterým zastáváme podobné politické pozice, se před nějakou dobou pokoušel komunikovat face to face se členem infocentra *Trhlina* v Praze, který je zároveň také členem *Anarchistické federace (AF)*. Ten mu sdělil, že staří militantní antifašisté jsou děsně naštvaní na Borla a *Antimilitaristickou iniciativu (AMI)*, a že hrozí jakási reakce na to, co hlásají a dělají. Nebyl příliš konkrétní v tom, jaká reakce by to měla být, ale už jen samotné jeho opakované zdůrazňování, že má přijít od militantů se zkušenostmi s pouličních bitek se dá vyložit jako naznačení, že by reakce mohla mít podobu fyzické konfrontace.

Opravdu zajímavé, protože ten stejný infoshop *Trhlina*, jehož člen tyto výhružky sděloval, je podepsán pod prohlášením, ve kterém se uvádí: „*Považujeme za normální, že se v rámci anti-autoritářského hnutí na řadě témat neshodneme a naše cesty se rozejdou. Případnou kritiku je ale třeba odlišit od agrese, jejíž náplní ve výsledku není reálná antimilitaristická agenda, nýbrž vyřizování si účtů s konkrétními i nahodile vybranými „nepřáteli“ (...)*”

Třeba by si kolektivy Trhliny i Anarchistická federace měli nejprve zamést před vlastním prahem, než začnou druhé obviňovat z agrese a vyhrožování. Nevěřím, že to udělají, protože i když sami využívají agresivních metod, je pro ně snadné to zakrýt a tvrdit, že pro to neexistují důkazy. Když kdosi vyhrožoval Trhlině žhářským útokem, pravděpodobně bude snadné doložit důkazy, že k něčemu takovému došlo. Když ale člen Trhliny a AF vyhrožoval mému příteli, AMI a mně, je snadné prohlásit, že je to pomluva. Podle těchto lidí svědecká výpověď nepředstavuje důkaz. Ale pozor, když kdokoli z něčeho obviní mě, nic jako důkazy není potřeba. Vyřčená spekulativní obvinění vůči mně jsou "pravda" už jen z důvodu, že jsou vznesena na mou adresu. Takto jednají ti, kteří tak rádi řeční o spravedlnosti, rovnosti, solidaritě... blablablaba. Jak jim po tom všem někdo ještě může ty kecy věřit?

Jak se ukazuje, podobnou zkušenost s vyhrožováním mají i v jiných částech světa.

Například *Voice of Anarchists* uvádí:

„Noviny, které se "odvážily" informovat o spojení BOAK s „Bratrstvem“, začaly dostávat výhrůžky.” (30)

Pro vysvětlení kontextu: po smrti zakladatele BOAK Dmitrije Petrova u Bachmutu v roce 2023, stejně jako jeho „spolubojovníků“ Finbara a Coopera, se ukázalo, že všichni spolupracovníci

vali s Korčinského krajně pravicovým praporem „Bratrstvo” (v němž slouží i takoví lidé jako neonacista Vita Zaverucha) a podle samotného Korčinského všichni vstoupili do řad jeho jednotky.

Za vyhrožování a zastrašování se dá považovat i vyjádření již zmíněného Anatolije Dubovika, který v jednom z doxxingových příspěvků zveřejnil toto:

„Pro jistotu připomínám, že přední ruský agent vlivu v mezinárodním kvazianarchistickém hnutí, vedoucí vědecký pracovník XXX, doktor věd XXX bydlí na adrese: XXX. Na této adrese je i jeho jméno. Tyto informace jsou poskytovány především pro operátory útočných bezpilotních letounů Ozbrojených sil Ukrajiny, ale pokud se někomu z militantních antifašistů na území Ruska budou hodit – také dobré.” (31)

Do seznamu bychom také mohli zařadit kybernetické útoky na mobilní telefony. Před zahájením protiválečného Akčního týdne v květnu 2024 došlo k opakovaným útokům na mobilní telefon, který sloužil jako “hotline” pro veřejnost. Podobný kybernetický útok byl později realizován na mobil mého přítele. I když nemůžu s jistotou ukázat na konkrétní osobu/osoby za útokem stojící, jsou zde jisté indicie, které napovídají, že útok přišel z prostředí kolem infoshopu *Trhlina*. Přítel, jehož telefon byl napaden, se totiž rozhodl o této záležitosti mluvit se čle-

nem kolektivu Trhliny. Ten v návalu emocí v průběhu dramatické debaty řekl něco, co původně asi chtěl utajit. Naznačil, že kybernetický útok na mobil mého přítele byl odvetnou reakcí na výhružky žhářskými útoky infoshopu *Trhlina*. Z jeho slov bylo zjevné, že jako člen Trhliny o útocích na telefon věděl (v tu dobu to nebyla veřejná záležitost) a věděl toho tolik, kolik mohl vědět jen někdo, kdo byl přímo či nepřímo informován od někoho, kdo za útokem stojí.

Lidé jako já a mí přátelé se nacházíme ve znevýhodněné situaci, kdy je náročné prokázat projevy intrik a agrese ze strany našich oponentů. Této situace zákeřně zneužívají ti, kteří nedokážou unést naši kritiku. Neopomenou využít každé příležitosti, jak kritiku a sporné body odsunout do pozadí a vlastní intrikánství zakrýt, případně situaci překroutit tak, aby z oběti udělali agresora a z agresorů oběti.

Jedním z takových příkladů je také moje snaha s nimi některé věci komunikovat face to face. Když jsem se dozvěděl, že *Anarchistická federace* a *Utopia libri* “požadují” po jiném kolektivu, aby mně, *AMI* a historickému spolku *Zádruha* byla znemožněna participace na anarchistickém bookfairu v Brně(32), rozhodl jsem se to komunikovat přímo s těmi, kdo za tím stojí. A protože jsem věděl, že část *Anarchistické federace* se pohybuje v Trhlině, navštívil jsem je bez ohlášení tam.

Pro pochopení kontextu je nutné zmínit, že jsem tam šel sám s malým ustrašeným psem, neozbrojený a v den, kdy je *Trhlina* otevřena pro veřejnost. Sedl jsem si ke stolu a vyzval 3 osoby z *Anarchistické federace*, aby mi ujasnily, jaké mají důvody jednat tímto intrikánským způsobem. V rozhovoru zazněly věty jako *“nebudeme se s tebou bavit o interní komunikaci mezi námi a jinými skupinami”*. To jen dokreslovalo intrikánský kontext celého konfliktu. Útočit za zády, to ano, ale obhájit si to tváří v tvář? To nikdy!

Nutno zdůraznit, že debata byla z obou stran verbálně značně emočně vyhrocená, ale celou dobu jsme seděli u jednoho stolu a rozhodně žádné moje gesto nemohlo být vyhodnoceno jako projev agrese nebo příprava na agresi. Po chvíli však zvenku přichází další člen *Trhliny*, který se nade mnou ve stoje naklání a důrazně dává povel, že pokud se chci bavit o tématu války, které se zrovna nakouslo, mám odejít a řešit to jinde. Na jeho otázku *“Rozuměl si tomu?”*, mu odpovídám *“Nerozuměl, protože jsem v infoshopu, který má zrovna otevřeno, deklaruje, že je určen také pro diskuze a navíc jsou na jeho zdech plakáty, které se tématu války přímo týkají.”* Tato osoba rozzuřeně vstoupila do mojí komfortní zóny (podotýkám, že já stále seděl a on stál) a prohlásila *“Tak já ti to asi vysvětlím ještě jinak.”* Přestože jsem toto gesto již vnímal jako zastrašování a vyhrožování, odpověděl jsem *“Tak jo, vysvětli.”* Osoba naštěstí

vzápětí udělala několik kroků zpět a mírnila i verbální projev. Najednou se svou výzvu snažil prezentovat jako něco, co je určené pro všechny přítomné. *“To se netýká jen tebe, Lukáši, nikdo se tady teď nebude bavit o válce. Navíc jsou tady lidi, kteří si dělají věci do školy a vaše spory je nezajímají. A je tady člověk, který se bojí, protože se tady vyhroceně hádáte.”* Poté část lidí odešla ven na cigáro. Já těm, kteří zůstali uvnitř řekl: *“Omlouvám se, pokud jsem vás svojí komunikací vyrušil od toho, co máte rozdělané.”* Odpověď přítomných osob z okruhu projektu *Dekonstrukce* byla *“Ne, to je v pohodě, nic se neděje.”* Po tomto ujištění, že pro ně je vše v pořádku, jsem odešel. Tím to ale nekončí. Po několika týdnech jsem byl kolektivem Trhliny přes e-mail informován o tom, že moje neohlášená návštěva byla vyhodnocena jako krajně nevhodná a do infoshopu již nesmím chodit. Jinými slovy, bylo mi opět naznačeno, že jsem v jejich očích agresor a oni obětí mojí agrese. To všechno přesto, že účelem návštěvy Trhliny byla moje potřeba promluvit si s intrikáři o jejich útocích. Přesto, že jsem byl sám v jejich prostoru a celou dobu seděl u stolu, zatímco člen Trhliny nade mnou ve stoje vysílal hrozbu. Přesto, že část přítomných mi řekla, že moji komunikaci nevnímají jako nějaké narušení jejich “programu”. Shrnutí: Pěkný příklad toho, jak snadné je z agresorů udělat oběti, mají-li agresori převahu a rozvinuté manipulátorské schopnosti.

“Příběh” později pokračoval v podobném duchu na jiném místě. Jednou byla našim kolektivem v žižkovském prostoru *Safe space* domluvena benefiční tetovačka *Make Tattoo Not War* a také veřejná diskuze na téma “*Kapitalistický mír je pokračováním války a přípravou na její eskalaci*“.(33) Několik dnů před akcí mi bylo oznámeno, že dvě osoby z *Anarchistické federace* “varovaly” kolektiv *Safe space*, že s naším projektem není správné spolupracovat. Prý tvrdili, že akci pořádá kolektiv, který neuznává právo lidí na Ukrajině bránit se putinovské agresi. Jeden z mnoha nesmyslů, který o nás koluje. Pomluvy, které posloužily ke zrušení akce se pokusil na webu AMI vyvrátit text “*Vyvracíme lži, které se šíří o AMI*“.(34) Přesto akce v původně domluveném prostoru nemohla proběhnout. Opět se ukázalo, že pokud jde o mě a aktivity, do kterých jsem zapojen, stačí vznést absurdní obvinění, které se nikdo neobtěžuje prokázat či zdůvodnit, a hned je se mnou jednáno, jako by nemohlo být žádných pochyb, že tvrzení jsou pravdivá.

Častým způsobem dehonestace mojí osoby bývá obviňování z lhostejnosti vůči lidem postiženým válkou na Ukrajině. Opakovaně jsem se však podílel na velice praktické podpoře těchto lidí – finančně, materiálně, logisticky, publicisticky atd.(35)

Obvinění antimilitaristů z lhostejnosti, nečinnosti a nesolidarity jsou další z mnoha demagogických lží. Jak ukázal například leták distribuovaný AF na *Anarchistickém festivalu knihy*(36),

tito lidé si v demagogii doslova libují. Například o internacionalistech tvrdí, že ve válce zaujmají neutrální pozici, přestože tito nikdy nestojí stranou (nejsou neutrální!) a vždy se staví na stranu proletariátu na obou stranách válečné linie. V očích AF (a jim podobných), odmítnutí podpory ukrajinské armády znamená být lhostejný k obětem války. Nemají snad dostatek představivosti, aby chápali, jak může vypadat praktická podpora lidí postižených válkou bez spolupráce se státem a jeho armádou? Nemyslím si. Prostě jen chtějí své oponenty za každou cenu vykreslit v těch nejdramatičtějších konturách. Realita pro ně není důležitá, pokud lži mohou plnit svou “pragmatickou” funkci v jejich strategii. Jak již bylo řečeno v jednom článku od *Voice of Anarchists*, naprostá bezohlednost v prostředcích je charakteristická vlastnost těchto lidí.

Asymetrický konflikt

Po tomto výčtu, za čím vším stojí jednotlivci a skupiny podepsaní pod prohlášením “*Nenecháme se zastrašit!*”, je s podivem, že někdo ještě může brát vážně prohlášení typu „*Jde o asymetrický konflikt, kdy se antiautoritářské kolektivy dlouhodobě snažily „čekat, až to přejde” a věnovat se svým běžným aktivitám, zatímco sektáři průběžně stupňovali míru agrese.*”

Pro případ, že by to přece jen někomu ještě nedošlo, chci zdůraznit následující: Značná část lidí podepsaná pod takovými proklamacemi ve skutečnosti nečeká, ale jedná, tzn. stupňuje míru agrese, a to převážně takovými způsoby, aby to bylo co nejvíce skryto před širším okolím. Anarchistická federace, infoshop Trhlina, Utopia libri, Marek Dočekal: abych jmenoval alespoň některé, které mám na mysli.

Pravdou je, že v tomto konfliktu situaci eskalují obě strany. Nic, co by se vymykalo logice antagonistického vztahu mezi revolučními silami a stoupenci kontrarevoluce. Pokud někdo tvrdí, že jedna strana jen “pasivně čeká, až to přejde” zatímco druhá stupňuje agresi, pak buď záměrně lže a přepisuje realitu, nebo není schopen vnímat realitu v celé její šíři. Takže, až někdo zase bude vykládat o tom, že jedna strana je ublížená oběť a druhá hrozivý agresor, bude potřeba připomenout pozadí toho všeho.

Ano, je to asymetrický konflikt, ale nikoli ve smyslu, který se nám snaží podsouvat ti, kteří mě nenávidí tak moc, že jsou schopni použít jakkoli bezohledných prostředků, aby mě umlčeli nebo izolovali.

Asymetrie tohoto konfliktu spočívá především v naprosté nesusměřitelnosti, jak co se týče počtů, tak dostupných prostředků. Na jedné straně je minorita internacionalistických revolucionářů* ek tvořená převážně lidmi v proletářském posta-

vení, z nichž značná část má problémy zajistit si být jen základní lidské potřeby (bydlení, strava, ošacení, jízdné, lékařská péče...) a tudíž mají velice omezené kapacity pro vlastní politickou aktivitu. Na druhé straně je mnohem početnější skupina “radikální” sociální demokracie – která sebe sama označuje jako anarchisté / antiautoritáři / antifašisté / progresivní či nedogmatictí levičáci – a která je tvořená převážně lidmi s privilegií střední třídy. Tito lidé kromě značných finančních prostředků disponují také tzv. “kulturním kapitálem”: vyšším vzděláním, stabilním zázemím, rozsáhlými sociálními vazbami, společenskou prestiží a přístupem ke sdělovacím prostředkům, které jsou proletářům nedostupné.

Revoluční minorita je v asymetrickém konfliktu v nevýhodě nejen kvůli nízkému počtu zapojených osob, ale také proto, že prostředky, kterými disponuje “druhá strana” jsou pro ni nedosažitelné. Revoluční minorita a její komunita boje nemá prostředky na rozvoj infrastruktury (např. pronájem míst na infoshopy) ani na kvalitní publikační aktivitu (tisk knih a jejich distribuci v oficiální distribuční síti). Dokonce i hlas jejich příslušníků má nižší hodnotu, protože pánům profesorům, manažerům, právníkům a žurnalistům se vždy dostává větší pozornosti; a to nikoli proto, že by vždy říkali zajímavější věci, ale protože jejich prestižní sociální status dodává jejich slovu větší “váhu”. Dokonce i v případech, kdy plácají naprosté nesmysly.

V obou zmíněných “táborech” samozřejmě existují také výjimky – příslušníci střední třídy s revolucionářskými tendencemi nebo naopak proletáři pohlceni reformismem. Zde je však třeba se mít na pozoru, protože jak nás historie naučila, “střední třída” má oproti proletariátu vždy větší sklon oscilovat mezi revolučními a kontrarevolučními postoji. Stejně tak je třeba vidět, že v reformistickém táboře je střední třída dominantní silou: primárně ona určuje politickou linii a proletáři jsou zde “pomocnou silou”, která občas pomůže uvařit guláš nebo opravit plesnivou zeď v infoshopu, ale nikdy nemá zásadní vliv na programové směřování.

Význam násilné (sebe)obran

V závěru mého obsáhlého textu bych se znovu vrátil k jeho dílčí části, tj. incidentu v Grazu. Tomu, než jsem jistou osobu udeřil pěstí do obličeje a vyzval ji k opuštění místa, předcházela situace, která mi k tomu dala důvod.

Tato osoba nejprve žádala organizační kolektiv bookfairu o zařazení prezentace o “solidárních aktivitách v souvislosti s válkou na Ukrajině” do programu. Bylo to odmítnuto s odůvodněním, že jde o akci s antimilitaristickým zaměřením, tudíž je nežádoucí zde prezentovat aktivity podporující státní armádu a propagující podporu kapitalistické války. Dotyčný člověk, značně nervózní z odmítnutí, začal přítomným vykládat, že nechá-

pe, jak tedy mohou spolupracovat s člověkem, který nebezpečně doxxuje aktivisty a stojí za agresivními útoky. Tím člověkem myslel mě a v popisu útoků, se kterými mě spojoval, byl velice konkrétní. Kdo pozorně dočetl můj text až sem, jistě pochopil, jaké problémy zde spatřuju.

Zaprvé, pokoušet se na anarchistickém bookfairu šířit válečnou propagandu znamená fakticky přispívat k podpoře války, se kterou se pojí ohromná míra nelegitimní agrese: od mrzačení lidí až k jejich vraždění.

Zadruhé, nedopustil jsem se nebezpečného doxxingu, ale pojmenování agresorů.

Zatřetí, spojovat mě svévolně a bez jakýchkoli důkazů s ilegálními aktivitami (ještě k tomu na bookafairu, který může být monitorován policií) znamená dávat policii příležitost, aby mě obtěžovala.

Situace se v podstatě opakovala druhý den, kdy jsem se rozhodl si s dotyčnou osobou promluvit. Když znovu padla slova o doxxingu a obviňování z útoků, zatnul jsem pěst a záměrně udeřil osobu přede mnou do obličeje. Bránil jsem sebe a společný politický prostor před vetřelcem, který ho chtěl zneužít pro válečné účely, před predátorem, který mě ohrozil a chtěl předhodit policii, před intrikářem, který s dalšími lidmi organizuje aktivity, kterými útočí na antimilitaristické iniciativy...

Nelituju toho, že jsem použil násilí, ale toho, že jsem tehdy nebyl dostatečně důrazný, což dotyčné osobě dalo příležitost, aby na mě vytáhla improvizovanou zbraň(37). Chybami se člověk učí. Teď už vím, že těmto lidem se nesmí ponechat jediná příležitost. Každou naši chybu, slabinu, zaváhání ochotně využijí proti nám.

Takže jaké je moje poučení? Až příště dojde na násilí, vím, že svému soupeři nesmím nechat žádnou šanci se z toho vyvléct nebo dokonce přejít do protiútoků.

Lukáš Borl, září-říjen 2024

lukasborl.noblogs.org

POZNÁMKY:

(1) Přepis přednášky je na webu Anarchistické federace (AF)

<https://www.afed.cz/text/7710/anarchiste-a-valka-na-ukrajine>

(2) Collaboration pro war anarchists far right masks are or fail anti authoritarian resistance

<https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/09/27/collaboration-of-pro-war-anarchists-with-the-far-right-masks-are-off-or-the-fail-of-the-anti-authoritarian-resistance-myth/>

(3) Odkazy na několik článků o nucené mobilizaci na Ukrajině, o únosech mužů na ulicích i před pracovištěm a posílání na frontu proti jejich vůli.

- <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2022/12/30/represe-proti-tem-kteri-nechteji-valcit/>

- <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2023/04/05/kdyz-se-obyvateľstvo-bouri-proti-valce/>

- <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/01/11/год-начался-новости-облав-тцк-по-улица/>

- <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2023/10/06/a-volunteer-from-kharkov-was-tortured-by-the-military-after-trying-to-leave-ukraine/>

- <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/04/04/war-against-war-is-starting-the-grapes-of-wrath-in-ukraine/>

- <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/07/30/judge-lynch-you-have-the-floor-the-murder-of-farion-amid-the-decay-processes-in-the-warring-armies/>

- <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/09/27/catastrophe-for-somebody-salvation-for-others-desertion-is-flooding-ukraine/>

Kyjevský novinář Volodymyr Bojko, který slouží u 101. brigády ukrajinských ozbrojených sil, se vyjádřil na své facebookové stránce: „Několikrát jsem se setkal s odkazy na mou skromnou osobu s informací, že počet dezertérů v ozbrojených silách a dalších ozbrojených formacích je 200 tisíc lidí. Ve skutečnosti jsem řekl a říkám, že počet dezertérů již přesáhl 150 tisíc osob a blíží se 200 tisícům. Při současné dynamice je možné předpovědět 200 tisíc dezertérů do prosince 2024.”

<https://libcom.org/article/catastrophe-somebody-salvation-others-desertion-flooding-ukraine>

(4) <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/06/10/rady-vedou-do-pekla-ilya-kharkow/>

Pro více informací o autorovi se podívejte na web ikharkow.com

(5) Zoufalství a hněv v koncentračním táboře. Rozhovor s Assembly k druhému výročí války na Ukrajině

<https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/04/23/zoufalstvi-a-hnev-v-koncentracnim-tabore-rozhovor-s-assembly-k-druhemu-vyroci-valky-na-ukrajine/>

V rozhovoru se též uvádí: „Ukrajina je natolik “svobodná země”, že její úřady považují všechny lidi s ukrajinským pasem za svůj osobní majetek v tom nejvlastnějším slova smyslu. Proto mají jako otrokáři výhradní právo na nich vydělávat a vykořisťovat je. Pokud odešli do zahraničí, je to pro majitele ztráta a chtějí buď odškodnění do své kapsy, nebo návrat otroků zpět do stáje. Něco podobného se stalo v 19. století před občanskou válkou v USA (Opět toto srovnání není rétorické, ale doslovné: Útěk do EU přes ledovou Tisu se od útěku přes zimní řeku Ohio v románu Chaloupka strýčka Toma liší jen použitím dronů a termovizí ze strany pronásledovatelů, a už 20 chlapů při takových pokusech v této řece zahynulo (před dvěma týdny se spolu s tím utopil v hraniční řece Prut náš krajan z Charkovské

oblasti, jak informovala Státní pohraniční služba Ukrajiny).”

Polovina února 2024 – anglický originál:

<https://libcom.org/article/despair-and-anger-concentration-camp-assembly-interview-second-anniversary-big-war-ukraine>

(6) <https://www.msn.com/cs-cz/zpravy/other/mu%C5%BEi-za-%C3%BA%C4%9Bk-z-ukrajiny-plat%C3%AD-%C4%8Dtvrt-milionu-n%C4%9Bkter%C3%A9-snaha-vyhnout-se-v%C3%A1lce-st%C3%A1a-i-%C5%BEivot/ar-AA1nn9GY>

(7) **“Postoj Anarchistické federace k válce”**

<https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2023/03/01/postoj-anarchisticke-federace-k-valce/>

Zmíněný člověk byl a stále je redaktorem revue Existence, kde se v naprostém rozporu s tím co nyní zastává objevilo toto skvělé prohlášení:

„Naší odpovědí je revoluční defétismus, který v praxi znamená odmítnutí přidat se na stranu jednoho či druhého tábora a místo toho snahu propojovat neprivilegované z obou stran konfliktu. Vyjádřili to ostatně už anarchisté z Ukrajiny těsně před vypuknutím občanské války: „Soupeřící kliky podnikatelských skupin jako obvykle nutí bojovat za své zájmy nás, obyčejné lidi: námezdní pracující, nezaměstnané, studenty, důchodce... Chtějí nás opít nacionalismem, štvou nás proti sobě, nutí nás, abychom zapomněli na své skutečné potřeby a zájmy... [...] Můžeme si položit otázku, zda v Česku dnešních dnech je vůbec relevantní klást si otázky ohledně války. Myslíme, že rozhodně. Stejně tak jsme přesvědčeni, že bychom měli navázat tam, kde jsme v těchto úvahách přestali po zasedání NATO v Praze v roce 2002 a následném zahájení války proti Iráku. Od té doby se toho moc nezměnilo. [...]” Vyšlo v Existenci 4 / 2014

<https://nakladatelstvi.afed.cz/existence/existence-c-42014-valka/>

S těmito slovy naprosto souhlasím. Redaktor Existence ale nyní tvrdí a prakticky prosazuje úplný opak toho, co zde je uvedeno. Náhoda? Ne, konkrétní příklad bezzásadovosti a oportunistu. On by zřejmě použil výraz “nedogmatismu” nebo “pragmatismu”.

(8) Nemůžeme bojovat za lid nebo národ, jednoduše proto, že tyto pojmy označují umělou jednotu mezi proletariátem a buržoazií, mezi oponenty státu a manažery státu. Lid a národ vždy zastřešuje kolaboraci vykořisťovaných s vykořisťovateli, ze které mají prospěch primárně vykořisťovatelé, zatímco vykořisťování přinášejí největší oběti. Můžeme to vidět i na Ukrajině, kde v první frontové linii umírají především proletáři, kteří nemají finanční prostředky a (malo)buržoazní privilegia, která by jim umožnila se vyhnout nucené mobilizaci. Stačí jednoduché příklady: Kdo má větší možnost uplatit pohraničnický, aby emigroval, navzdory Zelenského zákazu opustit zemi? Kdo má větší šance přesunout své blízké mimo válečnou zónu, získat azyl a prostředky pro důstojný život, tzn. kdo má větší šanci přežít bombardování? Komu budou vojáci chtít doručit povolávací rozkaz: dělníkovi ze skladu, nebo manažerovi státního podniku..?

Jak trefně poznamenává Bill Beech „Vždy je to dělnická třída, která je poslána bojovat do války vládnoucí třídy. Vládnoucí třída proto přebývá v Kyjevě i v zahraničí a zůstává nedotknutelná, zatímco střední třída se vykupuje z branné povinnosti.”

<https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/06/12/war-on-anarchism-bill-beech/>

Lid a národ je ideologický nástroj, který proletariát odchyluje od revoluční praxe a kanalizuje jeho energii ve prospěch jistých frakcí buržoazie toho či onoho “národa” či “lidu” nebo “země”. Bojovat za “lid” nebo “národní sebourčení” v tomto smyslu vždy bude podporou státu a buržoazie, protože,

ať už formální vítězství v kapitalistické válce vyhlásí kdokoli, bude to ve všech případech buržoazie (domácí nebo “okupantská”), kdo bude určovat životní podmínky podrobené třídy. “Národní sebeurčení” nebo “národní osvobození” tedy znamená, že je to lokální buržoazie, která získává hlavní podíl na správě našeho vykořisťování a řízení represe. Z logiky věci proto tedy anarchisté nebojují za lid nebo národ, ale spojují se všemi částmi proletariátu (na Ukrajině, v Rusku a kdekoli jinde) aby bojovali proti všem frakcím buržoazie (na Ukrajině, v Rusku a kdekoli jinde).

(9) <https://afed.cz/text/8250/stanovisko-autonomni-akce-k-valce-na-ukrajine>

(10) Viz články na blogu <https://borodin.noblogs.org/>

Např. **Policejní odposlechy v Café Na půl cesty**

<https://borodin.noblogs.org/post/2018/02/01/482/>

(11) <https://antifenix.noblogs.org/>

(12) <https://stopwarpropaganda.noblogs.org/post/2023/10/07/blokada-valecne-propagandy-v-rusku-na-ukrajine-a-v-ceske-republice/>

(13) **“Bomba” na festivalu a “černorudá drbárna”**

<https://lukasborl.noblogs.org/bomba-na-festivalu-a-cernoruda-drbarna/>

(14) **“Dilema se vrací: šílenství nebo smrt?”**

<https://lukasborl.noblogs.org/dilema-se-vraci-silenstvi-nebo-smrt/>

(15) <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/06/07/levice-kapitalu-sabotuje-anarchisticke-hnuti-branme-se/>

(16) <https://en.wikipedia.org/wiki/Doxing#:~:text=Doxing%20or%20doxxing%20is%20the%20act%20of%20publicly>

(17) **“Dilema se vrací: šílenství nebo smrt?”**

<https://lukasborl.noblogs.org/dilema-se-vraci-silenstvi-nebo-smrt/>

(18) <https://afed.cz/text/8246/nenechame-se-zastrasit>

(19) <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/04/29/vypraskat-praskace-a-jejich-komplice/>

(20) **“Anarchisté”, kteří zapomínají na zásady: Prohlášení KRAS-IWA:**
<https://kronika.noblogs.org/post/2022/06/27/anarchiste-kteri-zapominaji-na-zasady-prohlaseni-kras-iwa/>

(21) <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/09/27/collaboration-of-pro-war-anarchists-with-the-far-right-masks-are-off-or-the-fail-of-the-anti-authoritarian-resistance-myth/>

(22) **Dubovikova pomluva na adresu KRAS: ještě více lží, než se zdálo**
<https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/09/29/dubovikova-pomluva-na-adresu-kras-jeste-vice-lzi-nez-se-zdalo/>

(23) Zaprvé, Anarchistická federace (AF) publikuje Dubovikovy a Kolčenkovy články plné válečné propagandy na webu afed.cz a v revue Existence.

<https://afed.cz/text/8097/anarchiste-a-valka-na-ukrajine-iv>

<https://afed.cz/text/7761/levicaci-mimo-ukrajinu-istou-zvykli-poslouchat-ien-lidi-z-moskvy>

Zadruhé, AF sdílí Kolčenkovu výzvu k zasílání příspěvků na koupi auta pro válečné účely <https://afed.cz/text/7730/sbirka-na-auto>

Zatřetí, infoshop Trhlina distribuuje ve svých prostorech Existenci i Dubovikovy a Kolčenkovy texty a propaguje je na sociálních sítích.

Začtvrté, Kontradikce na svých stránkách nekriticky poskytla prostor Dobovikovi i Kolčenkovi. Redaktor Kontradikce, Ondřej Slačálek, to později obhajoval. Mimo jiné uvedl: “(...) *Ta anketa není politický počín, ale pokus o poznávací proceduru odborného časopisu, byť jistě časopisu s jistým*

profilem. Takže ano, za určitých okolností si umím představit, že bych do ankety takového časopisu oslovil i lidi s ještě nepřijatelnějším profilem (...)”

Zapáté, Anarchistický festival knihy v Praze poskytl *Kontradikci* prostor pro distribuci časopisu se zmíněným obsahem a také do programu bookfairu zařadil prezentaci *Kontradikce*.

Zašesté, Riot over river poskytuje Anarchistické federaci možnost distribuovat na festivalu publikace se články od Dubovika i Kolčenka, a zároveň prezentovat válečnou propagandu, která je v souladu s tím, jak Kolčenko a Dubovik zdůvodňovali údajnou legitimitu doxxingu, kterého se dopustili.

(24) <https://afed.cz/text/8246/nenechame-se-zastrasit>

(25) <https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/04/29/vypraskat-praskace-a-jejich-komplice/>

(26) <https://anarchiste.org/stanovisko-cas-k-domacim-pomerum-v-hnuti/>

(27) <https://anarchiste.org/hudebni-festival-s-jasnym-poselstvim-make-music-not-war/>

<https://anarchiste.org/prvni-rocnik-festivalu-make-music-not-war/>

(28) <https://www.crossclub.cz/cs/program/6985-riot-over-river-7-spolecne-proti-rasismu/>

(29) Viz rozhovor s Bezlád:

„Ano, zpočátku se Azov skládal převážně (nikoli však výhradně) ze zástupců pravicových organizací a ultras. Prapor se ale začal rozrůstat a postupem času se proměnil v pluk. To proto, že mnoho lidí bylo ochotno se k němu dobrovolně připojit, protože měl dobrou propagaci a byl považován za jeden z nejúčinnějších. Především od osvobození a obrany Mariu-

polu v roce 2014, na kterém se podílel Azov a další jednotky Ozbrojených sil Ukrajiny. (...) V posledních letech nebyly vůbec žádné důvody pro nařčení, že neonacisté slouží v pluku Azov do nějaké významné míry. (...)”
<https://www.kidsandheroes.com/nikdy-nevite-kde-bude-dalsi-uder-a-kdo-po-nem-zemre-rika-mira-z-ukrajinske-kapely-bezlad/>

(30) <https://x.com/jungewelt/status/1687434498235932672>

(31) pozn. neuvádím zdroj tohoto citátu, protože je stále veřejně dostupný a odkazem na něj bych se sám mohl podílet na nebezpečném doxxingu. Na vyžádání mohu o zdroji poskytnout informace lidem, kterým důvěřuji. Citlivé údaje jako jméno a adresu jsem vykřížkoval, abych neodkryl identitu této osoby.

(32) Z prohlášení “**Proč nebude stánek AMI na anarchistickém bookfairu v Brně**”:

„Původně Antimilitaristická iniciativa [AMI] přijala pozvání na Anarchistický bookfair, který proběhne 21. 10. 2023 v Brně. Tímto prohlášením chceme vysvětlit, proč AMI nakonec na akci nebude. Později možná některé uvedené body rozvedeme v hlubší analýze, která snad rozkryje širší kontext a souvislosti.

Z kolektivu, organizujícího bookfair, jsme dostali* y informace o iniciativě nám známé osoby z nakladatelství Utopia libri. Tento člověk měl kolektivu bookfairu sdělit, že účast nakladatelství podmiňuje tím, že se události nebude účastnit Antimilitaristická iniciativa, Historický spolek Zádruha a Lukáš Borl. V podobném duchu se později vyjádřili také lidé kolem Nakladatelství Anarchistické federace. Tento zvláštní “požadavek” měl být zdůvodněn tím, že uvedené iniciativy zastávají antimilitaristické názory, které prý svou formou jsou hodnoceny jako útočné proti jejich přátelům. Dosud nám nebylo vysvětleno, proč antimilitaristické postoje mají být

v anarchistickém prostředí vyhodnoceny jako problém. Nikdo ani nevyšel k jakým konkrétním útokům mělo ze strany AMI dojít.

Jistě, AMI zveřejňuje komentáře a analýzy, které zdůvodňují proč je důležité se vymezit vůči veškerým militaristickým tendencím. AF zase zveřejňuje texty, kde se federace vymezuje vůči stoupencům antimilitarismu. Nemyslíme si, že v takovém kontextu mají být projevy AMI hodnoceny jako agrese, zatímco projevy AF mají být měřeny jiným metrem.

ANTIMILITARISTICKÁ INICIATIVA [AMI] – 18. 10. 2023”

<https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2023/10/18/proc-nebude-stanek-ami-na-anarchistickem-bookfairu-v-brne/>

(33) Akce Make Tattoo Not War je zrušena // Make Tattoo Not War is cancelled

<https://actionweek.noblogs.org/post/2024/05/10/akce-make-tattoo-not-war-je-zrusena-make-tattoo-not-war-is-canceled/>

(34) Vyvrácíme lži, které se šíří o AMI

<https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/05/11/vyvracime-lzi-ktere-se-siri-o-ami/>

(35) Charkovský projekt Assembly obdržel další finanční pomoc

<https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2024/01/20/charkovsky-projekt-assembly-obdrzel-dalsi-fanancni-pomoc/>

Benefiční tetování podpořilo solidární aktivity ukrajinského projektu Assembly

<https://antimilitarismus.noblogs.org/post/2023/03/18/beneficni-tetovani-podporilo-solidarni-aktivity-ukrajinskeho-projektu-assembly/>

(36)

https://panopticon.noblogs.org/files/2024/08/scan_20240527130551-1.pdf

https://panopticon.noblogs.org/files/2024/08/scan_20240527131006-1.pdf

+ Leták na knižním stolku Anarchistického festivalu knihy v Praze, dole uprostřed. Jde o stánek Anarchistické federace

https://antimilitarismus.noblogs.org/files/2024/08/442424204_980041333912539_6363351376744818930_n.jpg

(37) Dotyčná osoba během konfliktu použila jako improvizovanou zbraň ocelový zámeček na kolo. Nabízí se zde ale otázka, nakolik šlo opravdu o improvizaci a zda nešlo spíše o předem naplánovanou akci/provokaci. Je totiž celkem zvláštní, že někdo jde na bookfair, po celou dobu má na hlavě ochrannou cyklistickou přilbu a po prvním úderu z mé strany má najednou v ruce zámeček na kolo, aniž by tomu předcházela manipulace s kolem. Opravdu podivné, že? Uznávám ale, že odpovědí na položenou otázku si nejsem jistý.

